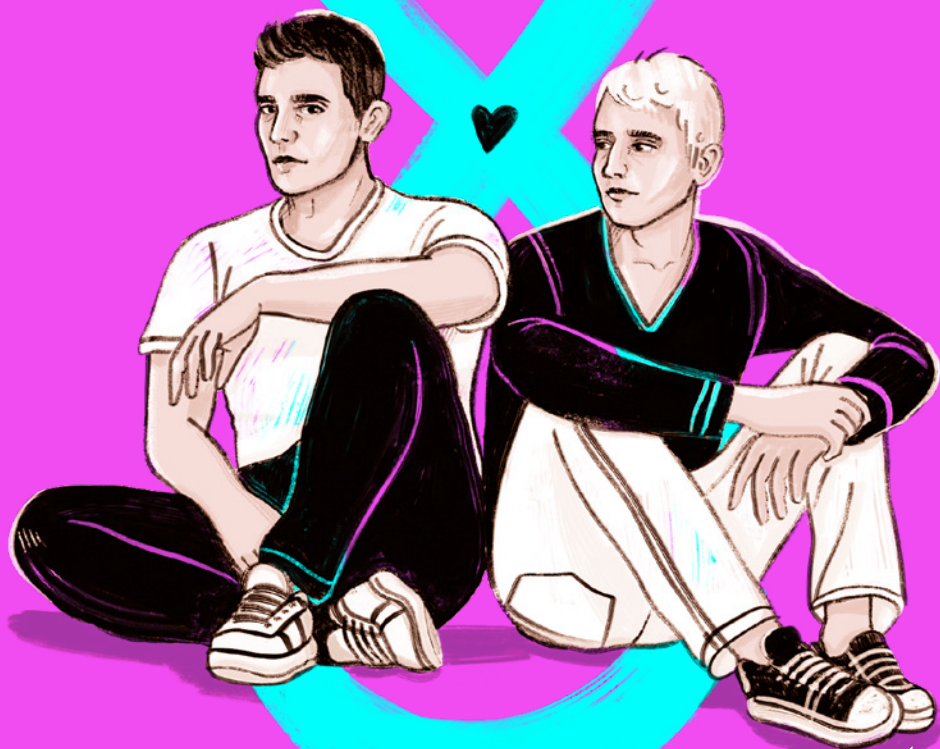

NEW ADULT

ALEŠ NOVOTNÝ

OD PRVNÍ CHVÍLE

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

ALEŠ NOVOTNÝ

OD PRVNÍ CHVÍLE

Text @ Aleš Novotný, 2025
Ilustrace obálky @ Leny Vítková, 2025
@ Grada Publishing, a. s., 2025

ISBN 978-80-271-5396-1

Věnováno kamarádce Terči Šenkýřové

*„Na konci vždy vše dobře dopadne.
A jestli to dobře nedopadlo,
tak to potom ještě není konec.“*

JOHN LENNON

Část první

Za zvuku bijících srdcí

Miky

Listopad 1994

Ten den lilo jako z konve. Studené kapky deště ťukaly do okenních tabulek dětského pokoje, který jsem tehdy sdílel se svými staršími bratry Kryštofem a Jonášem. Máma mě popoháněla, abych si pospíšil s obouváním, že pak musí ještě něco vyřídit na obecním úřadě, a než jsme vyšli z domu, vtiskla mi do rukou malý bílý deštník s červeně vyvedenými číslicemi. Rozevřel jsem ho a přitáhl si tenkou bundu až ke krku. Venku mě máma vzala za ruku a kvapným krokem jsme se vydali po chodníku směrem ke školce, kam jsem docházel teprve třetí měsíc. Kryštof tou dobou nastoupil do první třídy a Jonáš do třetí.

Chladný vítr si pohrával s máminými dlouhými šaty, přes které si přehodila kabátek. Z modrošedé oblohy stále vydatně pršelo, kapky se rozpleskávaly o naše deštníky a tříštily se na drobounké částečky.

Zastavili jsme u přechodu pro chodce, kde se máma rozhlédla na obě strany, což dělávala pokaždé, abych si to vštlpil do paměti a nikdy mě nedejbož nenapadlo jen tak bez rozmyslu vběhnout do vozovky. Následoval jsem tedy jejího příkladu, načež jsme přeběhli na druhou stranu silnice.

Myslím, že můj pohled na chvíli zbloudil ke stromu, z jehož košaté koruny vzlétlo k nebesům hejno špačků, než jsem stočil hlavu před sebe: u dřevěného plotu

ohraničujícího pozemek školky stála mladá žena v dlouhém tmavém kabátě a shlížela na mokrý chodník. Dřepěl tam malý kluk zhruba v mém věku, v ruce držel deštník, pod nímž se krčilo střapaté kotě, které jsem tu a tam vídal, když jsme s učitelkami trávili čas na zahradě.

„Beny, pojd', už musíme jít,“ pobídla žena kluka.

Chlapec se nehnul ani o píd', jako by její výzvu nejdřív neslyšel, a dál chránil deštníkem toho maličkého černo-bílého tvora. Potom na svou mámu upřel smutný, prosebný výraz.

„Neboj, schová se pak někam, kde je sucho. Nemusíš se bát,“ utěšovala ho. Když jsme je míjeli, pozdravila žena mou matku milým hlasem: „Dobrý den.“

Máma jí pozdrav opětovala stejně příjemným tónem a pokračovala v cestě. Otáčel jsem se za klukem a kotětem do té chvíle, než jsme prošli vstupní brankou a oba se mi ztratili z dohledu.

Po zbytek dne jsem nedokázal myslet na nic jiného. Neustále jsem dumal nad tím, jestli se kotě před lijákem opravdu někam schovalo, a když jsem si kreslil za pracovním stolem obrázek domečku s křivým komínem, uvažoval jsem, kdo byl ten kluk, co se tak nezištně vzdal pohodlí a sucha, jen aby tvoreček nepromokl.

Beny

Červen 1996

Uvázlo mi v paměti, jak to dopoledne slunce nemilosrdně žhnulo. S kluky jsme chtěli na pískovišti postavit nedobytnou pevnost, ale nedokázali jsme se pořádně shodnout na tom, jak bude vypadat. Každý přišel s úplně jinou představou a během zanícené diskuze, která spíše připomínala povykování jeden přes druhého, se mi začalo chtít čurat, takže jsem s dovolením učitelky zaběhl zpátky do budovy a přes chodbu zamířil na záchody. Sotva jsem však vešel dovnitř, zaslechl jsem z jedné kabinky potlačovaný pláč. Do prostoru se ostře zařízlo dovření dveří, takže dotyčný v tu ránu zmlkl.

„Haló,“ zvolal jsem, ale žádná odpověď nepřišla.

V zrcadle nad umyvadly jsem zpozoroval svůj zvědavý výraz, načež jsem se odebral do kabinky.

„Haló, ozvi se. Něco se ti stalo?“ zeptal jsem se, když jsem si stáhl kalhoty. Ticho narušoval jen tryskající čůrek, jenž po dopadu zurčel.

„Jestli mi neřekneš, co se stalo, dojdou pro učitelku,“ pohrozil jsem mu, poté co jsem po sobě spláchl.

„Ne, prosím, nechod' pro ni,“ ozval se z kabinky unylý klučičí hlásek.

„A co se ti stalo?“ vyzvídal jsem nadále.

„Budeš se mi smát,“ prohlásil a zaštkal.

„Nebudu, slibuju.“

„Budeš. Kryštof s Jonášem se mi vždycky smějou, že jsem počůránek.“

„Takže ses počůral?“ zeptal jsem se.

Žádná reakce.

„Jestli jo, nebudu se ti smát. Taky se mi to stává, třeba když mám v noci zlé sny nebo když to prostě nestihnu na záchod,“ pokoušel jsem se ho ukonejšit.

„Jo. A nechci, aby se to někdo dozvěděl. Když se to ostatní dozví, budou se mi smát,“ znovu se bezradně rozvzlykal kluk.

„A Kryštof s Jonášem jsou tvoji bráchové?“

„Jo, jsou starší a pořád si ze mě dělají legraci,“ postěžoval si a znovu popotáhl. „Hrozně mě to studí.“

„Můžu zaběhnout za učitelkou a přivést ji. Nikdo by se to nedozvěděl. Věděla by to jenom ona,“ navrhl jsem, jakmile jsem vyšel z kabinky.

„Když já nevím.“

„Stejně tě za chvílku začnou hledat. Takhle se to aspoň ostatní nedozví,“ nabádal jsem ho. „A já to nikomu neřeknu. Slibuju.“

Na okamžik nastal klid.

„Tak jo,“ zahuhlal poté vděčně.

„Hned jsem tu.“ Opláchl jsem si ruce v umyvadle a pelášil jsem zpátky na zahradu, kde jsem vyhledal naši učitelku a nenápadně, tak, aby nás nikdo jiný neslyšel, jsem ji zasvětil do situace. Poděkovala mi a vyrazila klukovi na pomoc.

Já jsem se vrátil na pískoviště. Kluci se pořád neshodli, jak bude ona nedobytná pevnost vypadat.

Miky

Říjen 1999

Beny mě přes dlouhou předsíň zavedl do svojí obrovské ložnice, kterou jsem mu tolik záviděl, protože na rozdíl ode mě se nemusel tísnit v jednom pokojíčku s dalšími dvěma bratry. K němu domů jsme chodili jen párkrát do roka. Nechápal jsem proč, vždyť dům jeho rodičů byl dvakrát větší než ten náš, a nabízel mnohem víc prostoru.

Jeho tátu jsem nikdy nepotkal, pracoval jako řidič kamionu a doma trávil jen víkendy, zato jeho mámu jsem vídal poměrně často. Skoro vždycky seděla uvelebená na gauči, navlečená do ležérního, neforemného oblečení, světlé vlasy stažené do ledabylého drdolu, v ruce svírala ovladač a přepínala mezi těmi pár kanály, co tehdy televize nabízela. Hltala *Riskuj!* a *Kolotoč* a *Áčko*, vlastně takřka cokoliv.

Když to odpoledne odtrhla pohled od obrazovky a její oči si našly mou tvář, usmála se tak automaticky a přirozeně, že tím vyčarovala úsměv na obličej i mně. Poznamenala, jak ráda mě zase po delší době vidí, a zajímala se, jak se mi daří ve škole. Nejspíš by mě dočista vyzpovídala, ale Beny ji v zárodku utnul a oznámil jí, že budeme zevlovat u něj v pokoji, na což jen odvětila, že nám později přinese svačinu a džus.

„Proč jsme vlastně tak málo u vás?“ vyzvídal jsem, když Beny dovíral dveře.

„Nevím, u nás je dost nuda.“ Pokrčil rameny, v hořejší polici, na které se tísnila jeho sbírka kaktusů, popadl modré tamagochi a zaskuhral. „Krucí, zase mi ten pes chcípl, a to jsem ho krmil, než jsem šel do školy.“

„Tobě aspoň funguje. Mně ho Kryštof minulej týden rozbil,“ postěžoval jsem si a svalil se na otočnou židli u jeho psacího stolu, na němž měl vystavené roboty z lega. „Mně to u vás přijde lepší. U nás je málo místa, a navíc tam furt otravuje Kryštof.“

„Aspoň se nenudíš,“ zazubil se. Na nočním stolku mu ležela napůl zabalená čokoláda. Kousek z ní odlomil a nacpal si ho do pusy. „Chceš taky?“ nabídl i mně.

„Ne,“ odmítl jsem.

„A chceš jít dneska do bunkru?“

Pár metrů od jejich domu se rozprostíral lesík. Protékala jím malá říčka a na podzim se jím plížila neproniknutelná mlha. Beny tam kdysi dávno, snad ještě v první třídě, objevil plácek mezi shlukem křovisek, kam jsme nanosili nejružnější věci: stará dřevěná prkna, z nichž jsme si vyrobili lavičky a stolek, pár krámů, co jsme vystrachali na půdě, nebo kamení na ohniště. Když jednou Beny přinesl zapalovač, odvážili jsme se udělat si sami táborák. Kouřilo se z něj jako z Vesuvu. Opékali jsme si špekáčky, a jak jsme se zakecali a já přestal dávat pozor, tak mi ten můj sklouzl z klacku přímo do ohniště. Beny však okamžitě zareagoval a vytáhl mi ho. Kupodivu byl poživatelný. To místo pro nás představovalo takový uzavřený mikrokosmos, kam jsme se po škole uchýlovali a vydrželi tam celé odpoledne, kecali o všem a o ničem, zatímco nám nad hlavami švitořili ptáci.

„Nevím, dopoledne pršelo, takže bude všude bahno, a mamka by zase vyváděla, že jsem jak čuně,“ odpověděl jsem. Navíc se mi líbilo být u něj v pokoji. Jeho máma mi prozradila, že jsem jediný kamarád, kterého si domů kdy přivedl, a musím připustit, že mi to tehdy docela lichotilo.

Beny byl ve škole dost populární, pár kluků od nás ze třídy za ním dolezalo, zvali ho k sobě domů nebo mu nepokrytě naznačovali, že by se klidně stavili u něj. On si však ode všech udržoval odstup, byl na ně příjemný a svoje odmítnutí vždy doprovodil nějakou záminkou, ale se mnou to nedělal. Tehdy jsem si možná neuvědomoval, jak moc pro mě znamená být vítaný nejen v jeho životě, ale i v domě jeho rodičů.

„Jo, ale co chceš dělat tady? Nedá se...“

Na dveře jeho pokoje někdo zaklepal.

„No?“ houknul Beny.

Když jeho máma nahlédla dovnitř, usmála se, ale její výraz nebyl upřímný. Už jako dítěti mi na něm něco nesedělo, ale tehdy jsem nedokázal popsat, co přesně je s ním špatně. „Beny, volal mi táta. Prej za chvíli dorazí. Zrušili mu jednu dovážku.“ Z jejího hlasu vystoupil osten neklidu.

„Dobře. Stejně půjdem s Mikym ven. Vypadá to, že by mohlo začít svítit slunko,“ odvětil její syn a já mimoděk vyhlédl z okna: obloha se kabonila a houfující se mraky se shlukovaly v jeden potměšilý chuchvalec. Přesto jsem neprotestoval.

„Ale teple se obleč,“ řekla mu, a než za sebou zavřela, věnovala mi krátký laskavý pohled.